

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců: **a) M. K.**, bytem X a **b) J. Ž.**, bytem X, , obou zast. obecnou zmocněnkyní I. K., bytem X, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. února 2014, sp. zn. ZKI PU-O-57/368/2013/2, **t a k t o :**

- I. **Řízení o žalobě žalobce a) s e z a s t a v u j e .**
- II. **Žaloba žalobkyně b) s e z a m í t á .**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Rychnov nad Kněžnou (dále také jen „katastrální úřad“) ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. OR-294/2010-607-75, vydané podle § 16 odst. 3 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), v řízení o námitkách žalobců proti obnovenému katastrálnímu operátu v katastrálním území Bolehošť. V souvislosti s tím krajský

soud konstatuje, že všechny nemovitosti, které budou v tomto rozhodnutí konkrétně zmíněny, se nacházejí v katastrálním území Bolehošť. Tento údaj tak u označení konkrétních nemovitostí nebude již dále uvádět.

II. Obsah žaloby

Předně krajský soud předesílá, že obsah žaloby byl stylisticky i strukturálně dosti neuspořádaný. Řada vět nebyla z hlediska větné stavby perfektní, což mělo v některých případech za následek ztížení jejich srozumitelnosti. Rovněž obsahově nebyla žaloba příliš strukturalizovaná, důsledkem čehož je skutečnost, že žalobci se k některým námitkám během textu žaloby opakovaně „vraceli“. Přes tyto obtíže však ze žaloby bylo v obecné rovině zřejmé, co žalobcům na napadeném rozhodnutí vadí.

Žalobci napadli žalované rozhodnutí žalobou pro vady řízení a pro nezákonnost. Žalovanému vytkli, že rozhodnutí vydal až po uplynutí lhůt stanovených pro vydání rozhodnutí. Dále vznesli námitku, že žalovaný je jako účastníky řízení neinformoval o tom, že hodlá rozhodnutí vydat, aby se mohli před vydáním rozhodnutí vyjádřit k věci, k důkazům či listinám uvedeným ve spisu. Tím měl být porušen § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Jednou ze stěžejních žalobních námitek, kterou žalobci opakovaně připomínali, byla ta, že správní orgány při obnově katastrálního operátu neprovedly místní šetření. Důsledkem jsou dle nich lživá rozhodnutí, v nichž si správní orgány provedly výměry pozemků podle svého. Žalovaný pak ignoruje například to, že prvoinstanční správní orgán „*zlikvidoval*“ cestu na pozemcích p. č. 1656/1, 1656/2 a 1656/3, přestože „*na katastru v RK se výše zmiňovaný pozemek vedl jako cesta*“. Na katastrálním úřadu v Rychnově nad Kněžnou se dle žalobců „*stále listiny likvidují, přepisují...*“. Žalobci přitom dle svého přesvědčení mají právo na to, aby měli své pozemky řádně vyměřeny a rovněž dle kupních smluv řádně evidovány.

Na důkaz toho, že se správní orgány mohou při obnově katastrálního operátu dopustit chyby v přečíslování pozemků, předložili žalobci příписы Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 4. 3. 2013 a 5. 3. 2013, v nichž jim bylo dáno za pravdu ohledně chybného přečíslování jedné parcely v katastrálním území Ledce.

V další části žaloby žalobci osočili správní orgány z podvodů při obnově katastrálního operátu. V návaznosti na to vznesli požadavek na nové mapování a znovu na provedení místního šetření. V souvislosti s tím uvedli, že „*upozorňovali na to, že vodní tok v jejich případě nevede na pozemcích 1596/8 – tedy v terénu neexistuje, ale kat. úřad drze žalobcům uzmul výměru!*“ Dále konstatovali, že pokud „*žalovaná v rozhodnutí uvádí nějakou novu vyhlášku, ta žalobce nezajímá...*“

Následně se žalobci znovu navrátili k problematice pozemků p. č. 1656/1, 1656/2 a 1656/3. Pro shora naznačené obtíže považuje krajský soud za vhodné tuto pasáž žaloby uvést výslovně: „*... i nyní žalobci předkládají důkaz k tomu, kdy žalovaná tvrdí, že žádné cesty 1656/1,2,3 neexistovaly. Lži žalované – neboť důkaz výpis z KN ze dne 2. 10. 2001..... A když je 1656/3 jako ost. kom., pak samozřejmě i*

1656/1,2 – je navazující cesta k pozemkům – společná pro žalobkyni J. Žemličkovou a Moravce, kdy katastr vše uvrhl do kultury „pole“, s čímž se nedá souhlasit.“

Dále se žalobci věnovali problematice „vodního díla“. Neupřesnili ovšem, kterého pozemku se tato otázka týká. Žalobci uvedli „...ZVHS vyhráli to, že tam je vodní dílo, kdy okresní soud – zmanipulovaný soud a soudce nebral v patrnost, že tam je TTP (trvalý travní porost – poznámka krajského soudu)...“ V návaznosti na to zmínili, že „A pokud tedy soud uznal ZVHS to, že existuje „vodní dílo“ lháři tvrzené, pak tedy nebylo dodrženo stavební povolení – stavba byla podvodem uvedena do provozu“. A následoval opět výpočet obecných výtek na nepořádek v práci úřadů.

V závěru žalobci zdůraznili, že obnova katastrálního operátu musí vycházet ze skutečného stavu a „*tedy nového mapování! Takže je na místě – nové měření přímo v terénu.*“ A znovu zmínili, že „*parc. 1656/1,2,3 jsou cestami, které katastr dal při obnově do honů a tedy cesty zrušil...*“ Takový postup považovali za protizákonný.

Navrhli proto, aby krajský soud jak žalované rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

S výtkami žalobců žalovaný nesouhlasil. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno kompetentním orgánem a v řízení bylo postupováno v souladu se zákony, kterými jsou po procesní stránce zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, a po stránce hmotně právní do 31. 12. 2013 zákon č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), a prováděcí vyhláška č. 26/2007 Sb., od 1. 1. 2014 nahrazeny zákonem č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, a vyhláškou č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí. Vyjádřil přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobců uvedenými v jejich odvolání ze dne 1. 11. 2013 proti rozhodnutí katastrálního úřadu, že vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování, a že v řízení postupoval zcela v souladu se zásadami správního řízení dle § 2 až 8 správního řádu.

Pokud žalobci napadají rozhodnutí žalovaného v tom směru, že porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebyli vyzváni odvolacím orgánem k vyjádření ve věci, žalovaný s touto námitkou žalobců nesouhlasil a je přesvědčen, že postupoval zcela v souladu se správním řádem. Vycházel totiž ze situace, kdy řízení nedoplňoval prováděním dalšího dokazování a při rozhodování se opíral o podklady založené ve správním spisu, které žalobci znali a k nimž se již několikrát vyjadřovali. Naposledy toto své právo žalobci realizovali před vydáním rozhodnutí v prvním stupni, kdy se vyjádřili k podkladům rozhodnutí ve svém podání ze dne 20. 9. 2013 a dne 24. 9. 2013, kdy u katastrálního úřadu nahlédla do spisu jejich zmocněná zástupkyně.

K námitce žalobců, že nebylo provedeno ze strany žalovaného a správního orgánu I. stupně místní šetření, odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí, v němž se k tomuto požadavku vyjadřoval. Žalobci se opakovaně dožadují místního šetření, aniž by vzali v úvahu způsob provedení obnovy operátu přepracováním.

Způsob obnovy katastrálního operátu přepracováním v katastrálním operátu Bolehošť, který katastrální úřad vyhotovil v roce 2010, vycházel z ustanovení § 15 katastrálního zákona a ustanovení § 63 vyhlášky č. 26/2007 Sb., katastrální vyhlášky. Pro daný způsob obnovy katastrálního operátu je zásadní, že dochází k převedení katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru, aniž by byly zjišťovány hranice pozemků v terénu za účasti vlastníků. Při tomto způsobu obnovy se využívá předchozích výsledků zeměměřických činností, přičemž současně mimo jiné dochází ke zrušení tzv. zjednodušené evidence, což znamená, že dojde k doplnění pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do obnoveného souboru geodetických informací, k přečíslování parcel v některých katastrální vyhláškou předvídatelných případech a k upřesnění evidovaných výměr parcel. Žalobci vznášejí tento požadavek na místní šetření opakovaně, přestože jim byla ze strany katastrálního úřadu i žalovaného několikrát vysvětlena podstata obnovy katastrálního operátu přepracováním. Podle názoru žalovaného požadavek na provedení místního šetření nemá opodstatnění, a jestliže takový důkaz nebyl proveden, bylo postupováno zcela v souladu s předpisy upravujícími obnovu katastrálního operátu právě formou přepracování údajů analogové mapy do mapy digitální.

Žalovaný rovněž nesouhlasil se závěry, které žalobci vyvodili z okolností, že u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrálního pracoviště Hradec Králové, bylo zjištěno pochybení v přečíslování parcely PK 342/29 při doplňování pozemku ve zjednodušené evidenci do katastru nemovitostí v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním na katastrální mapu digitalizovanou v katastrálním území Ledce. Skutečnost, že bylo zjištěno nesprávné přečíslování parcely při obnově katastrálního operátu na Katastrálním pracovišti v Hradci Králové, neznámá ani neprokazuje, že parcely v katastrálním území Bolehošť byly nesprávně přečíslovány při obnově operátu na Katastrálním pracovišti v Rychnově nad Kněžnou.

Při obnově katastrálního operátu přepracováním v katastrálním území Bolehošť postupoval katastrální úřad v souladu s § 28 odst. 4 a odst. 14 katastrální vyhlášky č. 26/2007 Sb., a dalších rezortních předpisů vztahujících se k obnově operátu, přičemž svůj postup při doplňování pozemků ve zjednodušené evidenci do katastru nemovitostí podrobně popsal u jednotlivých parcel. Žalobci jako nový argument, kterým zpochybňují přečíslování pozemků, použili tvrzení o tom, že pozemky vedené ve zjednodušené evidenci nebyly nikdy součástí tzv. „honů“. V návaznosti na toto tvrzení žalovaný odkázal na výpisy z katastru nemovitostí, LV č. 51, č. 260 a č. 137 ze dne 16. 11. 2010, které dokumentují evidenci pozemků před obnovou katastrálního operátu jako pozemků ve zjednodušené evidenci – parcely původ Pozemkový katastr. Okolnost, že pozemky byly až do obnovy operátu přepracováním vedeny ve zjednodušené evidenci, svědčí o tom, že v době před vznikem katastru nemovitostí se jednalo o zemědělské a lesní pozemky sloučené do větších půdních celků z důvodu jejich užívání socialistickou organizací. Podle prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb. k zákonu č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, se v evidenci nemovitostí zemědělské a lesní pozemky ve vlastnictví občanů zobrazovaly v mapách a evidovaly podle parcelních čísel jen ty, které nebyly užívány socialistickou organizací nebo nebyly v náhradním užívání. Poté, co od 1. 1. 1993 vstoupil v účinnost katastrální zákon a operát evidence nemovitostí se považuje za katastrální operát, jsou tyto zemědělské a lesní pozemky dříve užívané socialistickou

organizací vedeny pouze v souboru popisných informací s omezenými údaji, např. se u nich neeviduje druh pozemku a způsob využití, a to do doby jejich postupného doplnění do souboru geodetických informací, nejpozději při obnově katastrálního operátu přepracováním nebo při převodu číselného vyjádření analogové mapy v S-JTSK do digitální podoby. Skutečnost, že předmětné pozemky za evidence nemovitostí byly sloučeny do větších půdních celků a v katastrální mapě (původně mapě evidence nemovitostí) nebyly zakresleny jejich hranice, je rovněž patrná z obrázků č. 1 – č. 35, jež jsou součástí rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 15. 10. 2013. Obsahem citovaných příloh rozhodnutí je vždy u každé jednotlivé parcely snímek mapy bývalého pozemkového katastru obsahující zákres parcely PK, snímek katastrální mapy, na němž není parcela PK zakreslena a soutisk map při doplnění parcely PK do katastru nemovitostí. Tvrzení žalobců tak lze dle žalovaného označit za účelové, které nemá oporu ve spisové dokumentaci.

Pokud žalobci vznášejí námitky ohledně evidovaných údajů o druhu pozemků a způsobu jejich využití odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně, kde je podrobně zdůvodněno na základě jakých listin byly tyto údaje do katastru nemovitostí zapsány. Žalovaný připomněl, že pokud evidovaný údaj o druhu pozemku a způsobu využití již v katastru neodpovídá skutečnosti, je možné provést změnu ve smyslu § 31 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb. jen na základě ohlášení vlastníka nebo jiného oprávněného, jehož přílohou je rozhodnutí nebo souhlas vydaný příslušným orgánem veřejné moci podle jiného právního předpisu, je-li takové rozhodnutí nebo souhlas vyžadován. Žalobci byli s tímto postupem seznámeni, avšak k ohlášení změny jiných údajů v katastru, za které jsou považovány mimo jiné údaj o druhu pozemku a údaj o způsobu využití pozemku, dosud nepřistoupili.

Žalovaný proto závěrem svého vyjádření k žalobě navrhl, aby ji krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

IV. Repliky žalobců

V podání ze dne 7. 4. 2014 žalobci uvedli, že na důkaz jejich tvrzení, že „cesty 1656/1, 2, 3 byly neoprávněně zrušeny“, předkládají snímek pozemkové mapy z 6. 1. 1997. Tento podklad má podle žalobců také vyvracet tvrzení žalovaného, že tyto parcely nikdy nebyly cestami. Přitom katastrální úřad je evidoval jako ostatní komunikace.

V podání ze dne 19. 5. 2015 odkázali žalobci na přípis Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 2. 6. 2014, z něhož plyne, že k přečíslování parcel by mělo docházet pouze tehdy, pokud jsou jejich čísla nepřehledná. Pozemky žalobců (žalobci neuvedli, které), však nebyly nijak podděleny, jednalo se o čísla jednoduchá. Digitalizací pak došlo k tomu, že z čísel jednoduchých vznikla čísla složitá a lomená. Katastrální úřad podle nich nikdy nevysvětlil, proč přečíslování parcel provedl, neboť jejich označení nebylo ani duplicitní. Znovu zdůraznili, že správní orgány nevycházely ze skutečného stavu věci a neprovedly žádné měření. Otevřely znovu problematiku „vodního díla“, které je umístěno na jejich pozemcích, které od nich nebyly vykoupěny. Na vodní dílo si dělá právo SPÚ, žalobci přitom platí daně z pozemků vedených jako travní porost. Katastrální úřad dále měl uvést jiné označení pro cestu p. č. 500, kterou jako cestu označil, ačkoliv po ní žalobci jezdit

bez souhlasu jejích vlastníků nemohou. V návaznosti na tyto výtky žalobci předložili dále zápis z místního šetření ze dne 25. 3. 2015, při němž se daná problematika řešila. Postupy, které dotčené orgány žalobcům v souvislosti s řešením dané problematiky při tomto jednání doporučovaly, žalobci odmítli akceptovat. V závěru repliky odkázali rovněž na obsah trestního oznámení, které ve věci podali u Policie České republiky. V souvislosti s tím žádali o odročení nařízeného jednání ve věci do doby, než policie toto trestní oznámení vyřeší (viz mailový přípis obecné zmocněnkyně žalobců ze dne 18. 5. 2015)

V. Jednání krajského soudu

Při jednání soudu dne 26. 5. 2015 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích a procesních návrzích. Obecná zmocněnkyně žalobců v podstatě zopakovala výtky obsažené v žalobě ve znění její repliky. Na podporu svých tvrzení předložila ještě snímek ortofotomapy, z něhož dle ní plyne, že na pozemku p. č. 1596/8 se ve skutečnosti nenachází vodní tok. Bylo také ujasněno, že tzv. vodní dílo (tedy meliorační příkop) se nachází na pozemku p. č. 444/3. Ve skutečnosti dle žalobkyně slouží k vypouštění septiků.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s").

Předně se zabýval otázkou náležitostí jednotlivých žalobních námitek obsažených v podané žalobě. Nemohl totiž přehlédnout skutečnosti, na které již upozornil shora při přepisu jejího obsahu, tedy že žaloba byla uspořádána poněkud nesystematicky, že jednotlivé žalobní námitky byly v jejím obsahu mnohdy „skryty“ a že část žaloby ve znění repliky byla v podstatě toliko obecnou kritikou jak katastrálních orgánů rozhodujících ve věci, tak i jiných orgánů státní správy a samosprávy.

Problematikou náležitostí žalobních bodů se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, například jeho rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78; dostupný na www.nssoud.cz. Uzavřel, že důvodem uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. V odůvodnění rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud mimo jiné následující:

„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na

těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.

Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Krajský soud považuje za vhodné upozornit na tyto závěry hned v počátku odůvodnění svého rozhodnutí zejména proto, že dle jeho názoru žaloba v přezkoumávané věci nárokům na specifikaci žalobních bodů dostála, neboť z obsahu jednotlivých žalobních námitek lze seznat, čeho se týkají a proti čemu prostřednictvím nich žalobci brojí. Případné nejasnosti pak byly objasněny při jednání soudu. Zároveň však opakuje, že většina žalobních námitek byla vymezena velmi stručně a nekonkrétně. Krajský soud proto předesílá, že se každou ze žalobních námitek mohl zabývat pouze v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti vznesené žalobní námitky.

Pokud je o výrok I. rozsudku, krajský soud konstatuje, že žalobce a) byl vyzván usnesením ze dne 25. 3. 2014, č.j. 30A 28/2014-14, k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 2 týdnů od doručení tohoto usnesení. Žalobce a) této své povinnosti nedostál. Stalo se tak vědomě, což potvrdila u soudu jeho obecná zmocněnkyně. Protože k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě nedošlo, krajskému soudu nezbylo, než podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, řízení o žalobě žalobce a) zastavit.

Žádná překážka ale nebránila tomu, aby žalobu projednal, byť toliko ve vztahu k žalobkyni b). První žalobní námitka směřovala proti údajnému pochybení žalovaného, který neseznámil žalobkyni coby účastníka řízení před vydáním odvolacího rozhodnutí s podklady pro rozhodnutí, ačkoliv k tomu byl dle žalobkyně povinen dle § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud připomíná, že podle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Na základě § 93 správního řádu se pak citované ustanovení uplatní i v odvolacím řízení.

Výjimku z tohoto pravidla ovšem obsahuje § 90 odst. 1 písm. c) věty třetí téhož zákona, neboť stanoví, že § 36 odst. 3 správního řádu se uplatní pouze tehdy, „ (...) pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem.“ Odvolací orgán tedy nemá povinnost vyzývat účastníky řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, pokud řízení nedoplňoval prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník znal. V takovém případě by se totiž jednalo o zcela formální úkon, bez reálných dopadů do právní

sféry účastníka řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, č.j. 2 As 65/2010-141; všechna rozhodnutí citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tak tomu bylo, jak je patrné z obsahu správního spisu, také v přezkoumávané věci, když žalobkyně tuto skutečnost ani nerozporovala. V řízení před správním orgánem prvního stupně pak žalobkyně k seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyzvána byla. Této možnosti také využila prostřednictvím své obecné zmocněnkyně, jak je patrné z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 9. 2013. Důvodnosti této žalobní námitky tedy krajský soud přitakat nemohl.

Stejně tak jako důvodnosti žalobní námitky, v níž žalobkyně poukazovala na skutečnost, že žalovaný vydal rozhodnutí až po uplynutí zákonných lhůt. V souvislosti s tím krajský soud uvádí, že pokud správní orgán nevydá rozhodnutí ve věci ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu (případně ve spojení s § 93 téhož zákona), může se účastník správního řízení bránit proti takovému stavu žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. a domáhat se jí vydání takového rozhodnutí. Pokud ale správní orgán vydá rozhodnutí ve věci po uplynutí těchto lhůt (ať už z vlastní vůle či na základě povinnosti uložené soudem), nemá tato skutečnost vliv na jeho zákonnost, neboť toliko opožděným vydáním rozhodnutí nejsou hmotná práva účastníků řízení nikterak dotčena.

Žalobkyně dále vyčítala správním orgánům, že v rámci obnovy katastrálního operátu neprovedly ve věci místní šetření a nové mapování. Tento požadavek vznesla v souvislosti s následnými žalobními námitkami, neboť dle jejího názoru údaje o druhu a způsobu využití řady pozemků, tak jak se objevily v obnoveném operátu, neodpovídají skutečnosti.

Z ustanovení § 13 odst. 1 katastrálního zákona vyplývalo, že obnova katastrálního operátu je vyhotovení nového souboru geodetických informací ve formě grafického počítačového souboru a nového souboru popisných informací katastrálního operátu. Bylo možno ji provést a) novým mapováním, b) přepracováním souboru geodetických informací, nebo c) na podkladě výsledků pozemkových úprav. Minulý čas užívá krajský soud proto, že tento zákon pozbyl účinnosti dnem 31. 12. 2013. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí (dolní polovina str. 7 a horní polovina str. 8) provedl právní rozbor, proč po věcné stránce námitky žalobkyně bylo nutno posuzovat dle tohoto zákona. K tomuto hodnocení nemá krajský soud připomínek, nebrojila proti němu ani žaloba.

V přezkoumávané věci došlo k obnově katastrálního operátu přepracováním. Dle § 15 katastrálního zákona se při obnově katastrálního operátu přepracováním převádí katastrální mapa z grafické formy do formy grafického počítačového souboru. K obnově katastrálního operátu mapováním by bylo nutno (a možno) přistoupit pouze za podmínek vymezených v § 13a katastrálního zákona. U dotčeného katastrálního území Bolehošť ale obnova katastrálního operátu novým mapováním nutná nebyla, bylo tedy možno provést obnovu katastrálního operátu přepracováním. Při této metodě obnovy katastrálního operátu však s ohledem na již citovaný § 15 katastrálního zákona (potažmo na § 63 vyhlášky č. 26/2007 Sb.), nepřichází v úvahu potřeba místního šetření v terénu a nového zaměření nemovitostí, neboť smyslem této metody je, že mohou být a jsou využívány předchozí výsledky zeměměřických činností. Žalovaný se objasnění této problematiky v odůvodnění svého rozhodnutí

podrobně věnoval (viz dolní polovina str. 8 a první odstavec na str. 9). Krajský soud se s těmito závěry plně shoduje a odkazuje na ně, neboť by pouze jinými slovy říkal totéž.

Zbývající žalobní námitky pak byly obsahově shodné. Žalobkyně jimi brojila proti tomu, že dle jejího názoru druh (kultura) a způsob využití celé řady pozemků dle obnoveného katastrálního operátu neodpovídá skutečnosti. To se týkalo jak „ztracené cesty“ na pozemcích p. č. 1656/1, 1656/2 a 1656/3, neexistence náhonu na pozemku p. č. 1596/8, tak „vodního díla“ (melioračního příkopu) na pozemku p. č. 444/3. Touto problematikou se zabýval nejenom žalovaný v napadeném rozhodnutí, ale zejména katastrální úřad ve svém prvoinstančním rozhodnutí. Katastrální úřad popsal na jeho str. 17 až 25 velmi precizně svůj postup při obnově operátu u všech pozemkových parcel (jednalo se zejména o pozemkové parcely vedené dosud v tzv. zjednodušené evidenci), u nichž žalobkyně v průběhu správního řízení vznesla námitky. Tedy samozřejmě i u všech shora označených parcel uvedených žalobkyní v žalobě. Tyto závěry jsou navíc podpořeny přílohami uvedeného rozhodnutí, které tvoří povětšinou srovnávací sestavení parcel, soutisky map a snímky pozemků před obnovou a po obnově katastrálního operátu. Dle krajského soudu tak prvoinstanční správní orgán učinil s nadstandartní mírou pečlivosti a preciznosti, respektujíc závěry obsažené v předchozím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 28. 11. 2012, č.j. 52A 33/2011-96.

Krajský soud znovu opakuje, že k takovému odůvodnění, kdy správní orgán podrobně u té které parcely vedené ve zjednodušené evidenci objasnil, jak se tato parcela promítla v obnoveném katastrálním operátu, například jak tedy byla rozdělena mezi parcely obnoveného operátu, proč se tak stalo, jakým způsobem a z jakého důvodu byl té které parcele přidělen údaj o jejím druhu a způsobu využití, nemá nejmenších výhrad. Zvláště za situace, kdy žalobní námitky zůstaly ve zcela obecné rovině. Žalobkyně neuvedla žádná konkrétní (tj. ve vztahu k sobě a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a právní argumentaci, z nichž by plynulo, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, o jaké konkrétní nezákonné kroky, postupy, úkony, úvahy, hodnocení či závěry žalovaného šlo.

Jedinou výjimkou snad bylo tvrzení žalobkyně, že pozemky p. č. 1656/1, 1656/2 a 1656/3 byly v katastru nemovitostí vedeny v kultuře cesta a tato skutečnost že plyne i z nabývacích titulů k těmto pozemkům. Z obsahu správního spisu, konkrétně z LV č. 260 pro obec a katastrální území Bolehošť, však plyne něco jiného. Uvedené pozemky byly vedeny jako parcely ve zjednodušené evidenci bez uvedení druhu (způsobu využití) těchto pozemků. Rovněž v nabývacím titulu žalobkyně k těmto nemovitostem (darovací smlouva z 6. 3. 1986) nebyl u pozemků v užívání socialistické organizace druh pozemku evidován. Krajský soud podotýká, že na tuto skutečnost upozornil již Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém shora citovaném zrušujícím rozsudku.

Krajský soud se také plně ztotožňuje se závěry žalovaného, že skutečnost, že tyto pozemky byly až do obnovy operátu přepracováním vedeny ve zjednodušené evidenci, svědčí o tom, že v době před vznikem katastru nemovitostí se jednalo o zemědělské a lesní pozemky sloučené do větších půdních celků z důvodu jejich užívání socialistickou organizací (tedy do tzv. honů). K tomuto sloučení tedy nedošlo

až v důsledku obnovy katastrálního operátu, jak tvrdí žalobkyně. Tento závěr plně podporují i obrázky č. 1 – č. 35, jež jsou nedílnou součástí rozhodnutí katastrálního úřadu. Naopak podklady předložené žalobkyní (snímky map), důvodnost jejího tvrzení neprokázaly.

V souvislosti se shora uvedenými námitkami týkajícími se žalobkyní tvrzeného nesouladu mezi údaji o druhu a způsobu využití uvedených pozemků obsaženými v obnoveném katastrálním operátu a skutečností považuje krajský soud za důležité zmínit následující skutečnost, neboť ji považuje za relevantní. Již katastrální úřad upozornil žalobkyni ještě před vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí, že pokud evidovaný údaj o druhu pozemku a způsobu jeho využití neodpovídá skutečnosti (jak ve všech shora uvedených případech žalobkyně tvrdila), je možné provést změnu dle § 31 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, jen na základě ohlášení vlastníka nebo jiného oprávněného, jehož přílohou je rozhodnutí nebo souhlas vydaný příslušným orgánem veřejné moci podle jiného právního předpisu, je-li takové rozhodnutí nebo souhlas vyžadován. Katastrální úřad tedy žalobkyni srozumitelně poučil, jak by její námitky tohoto typu mohly být řešeny. Dokonce za tím účelem usnesením ze dne 11. 1. 2013, č.j. OR-294/2010-607, správní řízení přerušil. Dal tím žalobkyni časový prostor pro uplatnění jejich oprávněných zájmů. Žalobkyně však této možnosti nikterak nevyužila, žádost o zahájení řízení o záznamu změn druhů pozemků v určené lhůtě nepodala, správní orgán proto v řízení pokračoval. Za této situace může žalobkyně těžko správním orgánům vytýkat, že musely pracovat u předmětných pozemků s takovým jejich druhem (způsobem využití), který byl v katastru nemovitostí evidován.

Krajský soud nemohl dát žalobkyni za pravdu ani ohledně její námitky, že v rámci obnovy katastrálního operátu došlo ke zmatečnému označení nových parcel, které byly dle ní zcela zbytečně a v rozporu s metodikou katastrálních orgánů podděleny dvoucifernými čísly. Krajský soud v tomto směru opět odkazuje zejména na prvoinstanční správní rozhodnutí, v němž se katastrální úřad věnoval rovněž problematice označení nově vzniklých parcel při obnově katastrálního operátu. Nutno ovšem konstatovat, že i tato žalobní námitka nebyla nijak konkrétně odůvodněna. Žalobkyně toliko odkázala na případ týkající se katastrálního území Ledce, kdy jí správní orgány ohledně oznámení o opravě chyby v údajích v katastru nemovitostí daly za pravdu. Tato skutečnost však byla pro přezkoumávanou věc irelevantní, neboť se týkala odlišného skutkového stavu věci, navíc v jiném katastrálním území. Stejně tak byl nevýznamný obsah přípisu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 2. 6. 2014, č.j. ČÚZK-06784/2014-14, jehož se žalobkyně hojně dovolávala zejména při ústním jednání před soudem. V tomto přípise se uvedený správní orgán toliko v obecné rovině vyslovil k problematice přečíslování parcel při obnově katastrálního operátu. Výslovně však zdůraznil, že se nemůže vyjádřit k přezkoumávané věci, protože nemá k dispozici potřebné podklady. Krajský soud uzavírá pojednání o této žalobní námitce navíc ještě svým přesvědčením, že otázka číslování pozemkových parcel není vůbec způsobilá dotknouti se práv či právem chráněných zájmů žalobkyně. Ta totiž ani netvrdila, že by v souvislosti s přečíslováním byla dotčena či poškozena např. na svém vlastnickém právu, nové číslování považovala toliko za zmatečné a zbytečné.

Krajskému soudu neušlo, že ve správním řízení vznášela žalobkyně námitku týkající se rozporu druhu pozemku vedeného v katastru nemovitostí se skutečností také ohledně pozemku p. č. 500. V žalobě však tato námitka ve vztahu k uvedenému pozemku obsažena nebyla. První zmínka o tomto pozemku padla až v replice žalobkyně ze dne 19. 5. 2015. Tuto skutečnost potvrdila obecná zmocněnkyně žalobkyně i při jednání soudu a dodala, že tuto námitku tedy vznáší při jednání. Krajský soud však poukazuje na skutečnost, že správní soudnictví je ovládáno mimo jiné zásadou koncentrace. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. pak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Pokud žalobkyně vznesla uvedenou námitku ohledně pozemku p. č. 500 až v replice ze dne 19. 5. 2015 (a následně při jednání soudu dne 26. 5. 2014), stalo se tak nepochybně až uplynutí uvedené lhůty. Krajský soud se tedy touto námitkou zabývat nemohl.

Závěrem krajský soud uvádí, že nevyhověl žádosti žalobkyně o přerušení řízení. Žalobkyně tento návrh odůvodnila tím, že podala trestní oznámení, které se dle jejího tvrzení mělo týkat i problematiky přezkoumávané v tomto řízení soudem. Navrhovala proto, aby krajský soud vyčkal výsledků šetření Policie České republiky. Z obsahu tohoto trestního oznámení ale krajský soud naznal, že důvody, pro něž žalobkyně trestní oznámení podala, nejsou pro posouzení věci významné, resp. není pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí významné, k jakým závěrům ohledně uvedeného trestního oznámení police dospěje. Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nebyl tedy naplněn žádný z důvodů pro přerušení řízení vymezený v § 48 s. ř. s.

Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

IX. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu